

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **R. S.**, státní příslušnost Ukrajina, t. č. bytem Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, právně zastoupen JUDr. Františkem Kubínem, advokátem se sídlem Dlouhá třída 461/3, Havířov-Město proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.6.2015, č. j. OAM-279/ZA-ZA14-P17-2015, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta **JUDr. Františka Kubína** se určuje částkou **8.228,- Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- IV. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.6.2015 podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu dne 13.7.2015 žalobu, ve které uvedl, že s rozhodnutím nesouhlasí, navrhuje, aby rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení. Jako žalobní body uvedl porušení ustanovení:

- § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správního řádu“),
- § 50 odst. 2 správního řádu,
- § 50 odst. 3 správního řádu,
- § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Žalobce zdůraznil, že (i) uvedl dostatek skutečností, na základě kterých bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu zákona o azylu; (ii) osoby, které jej pronásledovaly lze spojit s vládními orgány; (iii) nemohl vyčerpat všechny možnosti ochrany poskytnuté na území Ukrajiny, neboť odmítnutím jeho podnětu ze strany policie, ztratil důvěru ve státní orgány; (iv) přesídlení v rámci Ukrajiny není možné, neboť aktuální situace na Ukrajině nedovoluje, aby se stěhující osoba v novém bydlišti nezaregistrovala, což by vedlo k tomu, že by se situace žalobce nezlepšila, když by si jej pronásledující osoby našly právě podle této registrace. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, když dovodil, že je namístě považovat i zveřejnění názorů na internetu za projevy politických názorů. Dále žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2007, č. j. 4 Azs 146/2006-100, přičemž žalobce dospěl k závěru, že jsou-li osoby, jež žalobce pronásledují spojeny s orgány moci výkonné, není možno se obrátit ani na jiné orgány moci výkonné jako prostředek ochrany. Nosným důvodem opuštění vlasti uvedl ohrožení jeho osoby a rodiny z důvodu prezentace svých názorů na politickou situaci na Ukrajině na sociálních sítích.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby a uvedl, že se případem řádně zabýval, vycházel z výpovědi žadatele, což porovnal s dostatečným množstvím aktuálních informací o zemi původu a své rozhodnutí řádně odůvodnil. V případě žalobce jde o osobu, která vyloučila jakékoliv potíže se státními orgány své země a neuvedl ani jakoukoliv diskriminaci své osoby ve vlasti z důvodu azylově relevantních, v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzenými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava ze soukromých osob, které jemu a jeho rodině vyhrožují kvůli jeho politickým názorům a aktivitám na sociálních sítích. Do ČR přijel též za účelem podnikání, přičemž azylového řízení využívá k legalizaci pobytu na území ČR. Žalovaný uvedl, že žalobcovo přesvědčení, že muži, kteří mu zprostředkovaně vyhrožovali prostřednictvím jeho manželky, byli členové bezpečnostního orgánu, získané na základě toho, že tito muži měli „slušné, dobré oblečení“, považuje za čisté spekulace.

[4] Žalobce dne 12.8.2015 požádal zdejší soud o ustanovení právního zástupce a vyslovil nesouhlas s nenařazením jednání. Žalobci bylo vyhověno a byl mu

ustanoven zástupce usnesením zdejšího soudu ze dne 27.8.2015 č.j. 62Az 3/2015-31.

[5] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že po provedeném dokazování nebylo prokázáno, že by žadatel ve své vlasti byl pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, když sám žadatel vyloučil jakékoliv potíže se státními orgány své země, neuvedl žádnou diskriminaci, svou vlast opustil z důvodu vyhrožování ze strany neznámých osob, jež spojoval se zveřejňováním jeho politických názorů a aktivitám na sociálních sítích. Zdůraznil, že s ohledem na zdroje informací je jednoznačně prokázáno, že na území Ukrajiny neprobíhá ozbrojený konflikt, který by pro žadatele znamenal jakékoliv nebezpečí, neboť žadatel žil ve městě Lvov, tedy na západu země, blízko polských hranic, který ozbrojeným konfliktem není zasažen. V případě žadatele nebyl shledán důvod ani pro udělení humanitárního azylu, neboť z výpovědi žadatele nevyplynuly žádné zvláštního zřetele hodné důvody pro udělení tohoto azylu. Pokud se týká doplňkové ochrany, nebyl shledán ani důvod pro udělení této.

[6] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že

- řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí ze dne 23.3.2015, ve které uvedl, že na území ČR se zdržuje jeho sestra O. B. a její manžel O.S. Je náboženského vyznání pravoslavného křesťanství, nikdy nebyl a ani nikdo z jeho rodiny členem politické strany, vojenskou službu nevykonával a z Ukrajiny odjel 13.2.2015. Jako důvod odjezdu z Ukrajiny uvedl, že po Novém roce začali na jeho soukromý telefon volat neznámí lidé, kteří mu vyhrožovali, ať „zavře hubu, nebo mu ji zavřou navždy sami“. Jako důvod žádosti uvedl, že nějací lidé přišli až k němu domů, k jeho rodině a vyhrožovali; vyhrožovali mu zprostředkovaně prostřednictvím manželky, které bylo řečeno, že najde žalobce mrtvého nebo, že zmizí;
- při pohovoru k žádosti dne 23.3.2015 do protokolu dále ještě uvedl, že v minulosti ČR navštěvoval, neboť hodlal rozšířit své podnikatelské aktivity i na území ČR. Ve Lvově má rodinný podnik, v únoru 2015 byl propuštěn ze školy, z pozice tělocvikáře, resp. byl přinucen dát výpověď, protože o svých politických názorech hovořil se studenty. Žalobce vidí důvod svého pronásledování ve zveřejňování svých politických názorů, neboť si je musel přechíst někdo z bezpečnostních orgánů, jemuž se nelíbily. Žalobce podal oznámení na policii v Sychivském rajonu města Lvov, avšak policie na toto oznámení nereagovala, žalobce se na další orgány již neobracel. Mimo uvedeného neměl s ukrajinskými orgány žádné problémy;
- informace o zemi původu, a to konkrétně Informace MZV ze dne 29.5.2014 na téma Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, Informace MZV z 1.8.2014 na téma Politická situace na Ukrajině po nástupu prezidenta Porošenka, postavení osob sympatizujících s Timošenkovou, Janukovičem, dále možnost přestěhování se v rámci Ukrajiny, možnost vyhledávání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností, možnost podání stížnosti proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z 15.1.2011 na téma Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 2, Výroční zpráva 2015 Human Rights Watch ze dne 29.1.2015,

Informace o Ukrajině, Freedom House ze dne 28.1.2015 – Svoboda ve světě 2015 – Ukrajina, Výroční zpráva organizace Amnesty International 2014/2015 ze dne 25.2.2015, Zpráva Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině za období od 1.12.2014 do 15.2.2015.;

- dne 26.5.2015 byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a do protokolu mimo jiné uvedl, že jeden jeho známý se vydal jako dobrovolník pomoci obyvatelům východu, byl zadržen ruskými ozbrojenci, kteří jej drželi a vzali mu auto, obdobných případů je mnoho. Obyvatelé východu Ukrajiny dostávají desinformace o obyvatelích západní Ukrajiny, že jsou fašisté, nepřátelé a benderovci. Dále, že na východě Ukrajiny byly zavřeny informační kanály, v blízkosti bydliště žalobce byly založeny požáry dvou aut. Uvedené incidenty mají ten účel, aby bylo místní obyvatelstvo zastrašeno a nepomáhalo, aby byli pasivní a seděli doma.

[7] Před jednáním soudu žalobce jednak zaslal a jednak přímo u jednání předložil listinné důkazy-výtahy z jeho internetových stránek, kde se vyjadřuje k různým politickým událostem na webových stránkách. Dále uvedl, že nezískal opakovaně povolení k dlouhodobému pobytu a t.č. již v ČR nepodniká. Obává se, že na Ukrajině se nebude moci vrátit do školství a musel ukončit již podnikání i na Ukrajině. Předložil také ve fotokopii dopis adresován polici o obsahu výhrůžných telefonátů s žádostí, aby se policie věcí zabývala; dopis neposkytuje žádnou informaci, že byl policii skutečně zaslán či u policie osobně podán.

[8] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[9] Žalobce žalobou vytýčil žalobní body, když odkázal na porušení některých ustanovení, přičemž jednotlivé námitky soud vyčlenil do čtyř skupin, jak je uvedeno v odstavci [2] tohoto rozsudku. Soud se proto zabýval přezkoumáním rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů. S odkazem na právě uvedené pak soud nepřisvědčil žalobci v porušení ustanovení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu.

[10] První námitka žalobce je založena na tom, že žalovanému předložil dostatek skutkových tvrzení, na základě kterých bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu zákona o azylu, avšak ten dospěl k opačnému závěru. Krajský soud může v zásadě souhlasit s názorem žalobce potud, že za určitých okolností je možno za vyvíjení činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod považovat též aktivitu na sociálních sítích, nicméně tento závěr, sám o sobě, nevede k důvodnosti udělení mezinárodní ochrany. Je potřené dále zkoumat, zda tato aktivita přímo či nepřímo vedla k perzekuci žadatele (žalobce) ze strany veřejné moci, resp. i soukromých osob, které jsou podporovány nebo alespoň tolerovány vládním režimem, nebo proti kterým státní orgány žadateli (žalobci) neposkytly ochranu. Projev politických práv a svobod je tedy primární podmínkou poskytnutí mezinárodní ochrany podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, nikoli však samotným důvodem – žalovaný ve svém rozhodnutí sice uvedl, že žalobce *neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv*

a svobod ve smyslu zákona o azylu, nicméně žalobce přehlédl dodatek tohoto odůvodnění, které zní: „za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován“. Žalovaný se dále věnoval tvrzením žalobce o jeho perzekuci a pronásledování. Z odůvodnění žalovaného je tedy patrné, že žalobcovu aktivitu na sociálních sítích vnímal jako projev politických práv a svobod, když se následně zabýval možným pronásledováním, avšak nedospěl k závěru, že žalobce nebyl ve své vlasti pronásledován pro uplatnění těchto práv ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť neshledal tvrzené jednání neznámých osob a nucenou výpověď ze zaměstnání jako azylově relevantní pronásledování. Krajský soud proto dospěl k závěru, že nedošlo k pochybení první námitkou vytknutému, když podstata této námitky je založena na nesprávném výkladu napadeného rozhodnutí.

[11] Druhá žalobní námitka je založena na spojitosti neznámých osob, jež žalobci vyhrožovali, s veřejnou mocí. Žalobce toto spojení opírá o vzezření těchto osob, když v žalobě doslovně uvádí následující: „...muži, kteří vyhrožovali jeho manželce, měli obleky, byli starší, atletické postavy. Podobné typy podle jeho názoru vysílá právě vláda.“, obdobné stanovisko též prezentoval před správním orgánem. Krajský soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, že na základě takto podaných informací nelze učinit závěr o jakémkoli napojení na veřejnou moc. Nicméně je potřeba se zaměřit na další relevantní okolnosti toho, zda státní orgány neučinili proti žalobci další kroky, které by již důvodné podezření na spojení uvedených osob a veřejnou moc založilo; žalovaný se na tomto místě připomněl, že žalobci bylo umožněno bezproblémové vycestování z Ukrajiny do Polska, kde navázal kontakt se svým zastupitelským úřadem, a kde byla ověřena jeho totožnost, za účelem zajištění povolení k vycestování též jeho syna. Tato skutečnost tedy rozhodně nesvědčí o perzekuci žalobce ze strany veřejné moci. Krajský soud shledává i druhou námitku jako zcela nedůvodnou, neboť žalovaný s možnou provázaností neznámých osob, jež žalobci vyhrožovali, s mocí veřejnou náležitým a přesvědčivým způsobem vypořádal.

[12] Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce v zemi původu nevyužil veškeré prostředky ochrany proti jednání osob, jež žalobci vyhrožovali. Žalovaný se zabýval situací na Ukrajině, přičemž shromáždil dostatek podkladů o možnostech ochrany tamními úřady, jak uvedeno v odstavci [6] tohoto rozsudku. Žalovaným tedy bylo zjištěno, že na Ukrajině je dostatek reálných možností, jak se bránit proti postupu policie, přičemž žalobce žádný z těchto postupů nevyužil. Žalobce zcela rezignoval na jakoukoli snahu vyvstalou situaci řešit s místními orgány s pouhým odkazem na ztrátu důvěry v orgány moci veřejné. V daném kontextu je tedy zcela nepřipadný odkaz na závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 28.2.2007, č. j. 4 Azs 146/2006-100: „Nejvyšší správní soud je toho názoru, že pokud ze zpráv o zemi původu žadatele o azyl vyplývá, že menšina, jejímž je žadatel příslušníkem, je terčem diskriminace a pronásledování ze strany úřadů a policie, nemůže jako důvod pro neudělení azylu obstat argument, že žadatel o azyl v zemi původu tyto orgány nepožádal o pomoc, a nevyčerpal tak veškeré právní prostředky, které mu k ochraně jeho práv poskytuje právní řád státu jeho původu.“ V předmětné věci bylo naopak spolehlivě zjištěno, že v zemi původu žalobce jsou dostupné prostředky ochrany k hájení práv, a žalobce se je ani nepokusil využít, přičemž neexistuje žádný relevantní důvod, který by mohl vést k závěru, že žalobce patří do skupiny osob, které by byly terčem diskriminace nebo pronásledování ze strany úřadů a policie.

[13] Konečně soud nepřisvědčil ani k namítanému porušení ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, neboť žalovaný se zcela dostatečně a přezkoumatelně vypořádal i s možností udělení doplňkové ochrany. Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). Při hodnocení této otázky je nutno hodnotit stav současný, resp. stav k návratu žalobce do země původu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 17.3.2008, č.j. 5Azs 80/2007-87), který vyslovil, že: *„Pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je tedy určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. V případě uplatnění čl. 33 Ženevské úmluvy a řešení otázek týkajících se rozhodování o poskytnutí doplňkové ochrany, která je podle aktuální právní úpravy vnitrostátním prostředkem k naplnění požadavku plynoucího ze zásady „nonrefoulement“, je z povahy věci a z podstaty samotného tohoto právního institutu logicky dovoditelné, že dokazování a posuzování skutkových okolností, konkrétně situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům a k dalším faktům, které je sám schopen doložit, nebo které jsou jinak zřejmé, je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové ochraně rozhodováno, tedy se zřetelem k současnosti, či spíše blízké budoucnosti, nikoli však směrem do minulosti.“* Správní orgán posoudil individuálně situaci žalobce na základě jeho tvrzení, které konfrontoval s informacemi získanými z různých zdrojů, které jsou součástí správního spisu, a soud se ztotožnil s jeho závěry. Žalobce nesplňuje podmínky vyjádřené v ust. § 14a zákona o azylu, neboť žalobce před odchodem ze své vlasti žil ve Lvově, tedy na západě Ukrajiny. Válečný konflikt probíhal ve východní části země. V případě jeho návratu nejsou důvodné obavy, že by mu hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy, jak je v tomto odstavci výše uvedeno. Žalovaný na základě shromážděných podkladů o zemi původu žalobce dospěl k závěru, že vnitrostátní přesídlení je v případě žalobce možné. Krajský soud se zaměřil na otázku kumulativního splnění podmínek pro možnost vnitrostátního přesídlení tak, jak je formuloval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27.10.2011, č. j. 6 Azs 22/2011-108: *„Dostupnost oblasti, účinnost přesunu jako řešení proti pronásledování či vážné újmy v původní oblasti, absence hrozby navrácení do původní oblasti a minimální standard ochrany lidských práv“*. Správní orgán především připomněl, že žalobce se může i se svou rodinou vrátit do svého bydliště ve městě Lvov, neboť Lvovská oblast na západě Ukrajiny není nijak zasažena konfetem v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny, přičemž přesídlení v rámci Ukrajiny mimo Doněckou a Luhanskou oblast nic nebrání a námitka žalobce, že v případě registrace v novém místě by ho neznámé osoby opět našly, zůstala v rovině čirých spekulací. Soud proto ani v tomto kontextu neshledal žádné pochybení správního orgánu. Žalovaný přezkoumatelným způsobem ve svém rozhodnutí odůvodnil svou úvahu

o nesplnění podmínek ust. § 14a zákona o azylu, soud pro projednání věci uzavřel, že správní orgán rozhodl v souladu s citovaným ustanovením.

[14] Na závěr soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je vyhrazeno zcela výjimečným případům a nelze ji pojímat jako ochranu před jakýmkoliv negativním jevem, jenž se ve vztahu k žalobci v zemi jeho původu odehrává nebo odehrávat může (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005 č. j. 5 Azs 125/2005-46). Dále je potřeba připomenout, že hlavním motivem žalobce je evidentně snaha o legalizaci pobytu, mimo jiné též za účelem podnikání na území ČR, které nedosáhl zatím prostřednictvím legálních instrumentů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

[15] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšný žalobce se nákladů řízení vzdal.

[17] Ustanovenému právnímu zástupci žalobce JUDr. Františku Kubínovi soud přiznal odměnu ve výši **8.228,- Kč**. Zástupce vyúčtoval odměnu za zastoupení žalobce celkovou částkou 6.727,60 Kč, a to za dva úkony právní služby – příprava a převzetí zastoupení a účast u ústního jednání, přičemž za každý z těchto úkonů požadoval odměnu ve výši 2.480,- Kč, dále k těmto úkonům celkem 2 režijní paušály po 300,- Kč a 21 % DPH, neboť je plátcem této daně. Soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu dle § 9 odst. 4 písm. d/, § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. a), g) vyhl.č. 177/1996 Sb., v platném znění (tj. dvakrát po 3.100,- Kč, celkem 6.200,- Kč, dva režijní paušály dle § 13 odst. 3. citované vyhlášky, tj. dvakrát po 300,- Kč a 21% DPH 1.428,- Kč). Soud v dané věci neaplikoval ust. § 12a odst. 1 cit. vyhlášky, neboť toto ustanovení se vztahuje pouze na řízení podle občanského soudního řádu, nikoliv soudního řádu správního.

[18] Částka 8.228,- Kč bude právnímu zástupci žalobce vyplacena tak, jak uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

[19] Výrok IV. je odůvodněn ustanovením § 35 odst. 8, věta první za středníkem a § 36 odst. 2 s.ř.s, neboť náklady spojené se zastoupením ustanoveného advokáta a s přibráním tlumočníka platí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 9.12.2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně